

Žij se psem

„Myslím, že se díky svým milovaným zvířátkům rozhodně nikdy nudit nebudu.“

Holka bez hlavy

Někteří lidé se mohou na první pohled zdát šťastní nebo alespoň spokojení. Dosáhli odpovídajícího vzdělání, vykonávají seriózní zaměstnání, jsou na vzestupu v profesním růstu, ekonomicky zajištěni, nemají komplikované partnerské ani mezilidské vztahy, děti plní jejich představy... Ale přesto je jejich spokojenost jen zdáním. Jsou vnitřně nestabilní, nevyrovnaní, nespokojení. Stále hledají sami sebe. Možná je to i tím, že se jim nesplnily dětské sny.

Anaopak. Jsou tací, kteří si své velké dětské sny naplňují. Pomalu a postupně. Jednu takovou znám. Má velké modré podmanivé oči a široký šťastný úsměv. Mladá dáma Renata Čadilová z Doubku u Říčan sice tráví mnoho

hodin v holínkách, ve vytahaném svetru, s vidlemi a hřebíčkem v rukách, ale neměnila by. Nejšťastnější je se svými psy u „svých“ koní. Jsem si jist, že nabyté vlastnosti, jako je zodpovědnost, vstřícnost, porozumění, komunikativnost,

vztah ke všemu živému a další vklady do života, zúročí nejen v partnerském vztahu, ale i při výchově dětí.

Psa, koně, nebo lva?

„Mít vlastního psa bylo mým toužebným přání od chvíle, kdy jsem nějakého prvního zaregistrovala snad ještě z kočárku nebo ve věku batolete (tedy kromě toho, že jsem si přála koně a lva). Ale ten pejsek se samozřejmě zdál jaksi nedostupnější. Mé rodiče jsem tím prý obtěžovala téměř denně od chvíle, co jsem se naučila mluvit. Plyšových jsem měla dostatek, ale ten živý byl bohužel velký problém. Stále jsem slyšela to samé, co asi většina dětí: „Pes v Praze je holý nesmysl! Není na něj čas, byl by to chudák!“ Nepomohly ani z mého pohledu pádné argumenty, že přece jezdíme každý víkend za Prahu k babičce na chalupu, že se tam vlastně můžeme přestěhovat a pejsek může být hned. Nezbyvalo mi nic jiného než otravovat všechny možné příbuzné, sousedy a známé a alespoň na chvíli si půjčovat jejich psí miláčky. Když mi bylo asi jedenáct, začala jsem utíkat do jezdeckého oddílu nedaleko Prahy. Ve chvíli, kdy to naši zjistili, pokoušel se o mého tatku infarkt. Od radikálního zákazu mně pomohla skutečnost, že ke koním jezdila ještě má kamarádka, a naděje, že na chvíli dám pokoj se psem. Ale když jsem si vyléčila první zlomeninu lokte a hned druhý den po sundání sádky přijela domů se zlomenou klíční kostí, byl samozřejmě oheň na střeše. Táta mi s křikem, že nebude čekat, až přijdu domů bez hlavy, koně zakázal.“

Ten první

„Všechno zlé je pro něco dobré. Najednou se začala lepšit situace s pejskem. A když kolega táty jednoho vyhozeného našel a přinesl do práce, tak jsem ho měla druhý den doma. Byl to asi rok starý černý kokr s dlouhým ocáskem. Dala jsem mu jméno Brit. Do Prahy měl sice „úřední“ zákaz, takže bydlel u babičky, ale stejně jsem byla nejšťastnějším člověkem na světě. S ním jsem zažívala všechna ta nádherná dobrodružství, která si jen můžete představit. A dokonce i návrat ke koním. To když se Brit seznámil s jednou fenkou a já tím pádem s její majitelkou a jejími koňmi. Začaly jsme spolu jezdit na výjezdy, samozřejmě i se zamilovaným psím párečkem. Tahle psí láska se Britovi stala doslova osudnou. Ale napřed uběhlo několik spokojených let a mně bylo skoro šestnáct. Věděla jsem, že Brit umí přeskačovat náš plot a občas se za svou psí láskou do vedlejší vesnice vypravuje sám.“

Každé páteční odpoledne mne však s nadšením vítal u babičky na chalupě. Tenkrát bylo vše jinak. Na dvorku bylo pusto a prázdno. Celá rodina se vydala pátrat po okolí. Bez úspěchu. Když jsem se vracela domů, uviděla jsem schoulený černý raneček sotva stojící přede dveřmi do chalupy. Naproti mi ale neběžel, jen mne pozoroval jakoby omluvným očima. Byl celý pochroumaný po střetu s autem. Jeho vnitřní zranění se neslučovala se životem, jak nám šetrně sděloval veterinář, který ho humánně usával. Tehdy jsem se zařekla, že dalšího psa už nikdy nemohu mít, žádný by nebyl takový jako Brit.“

Základ smečky

„Ale za nějakou dobu tu byl další nalezenec. Kamarádi mi přinesli černé klubíčko asi ročního křížence, který se bál všeho, co se pohnulo. Začala jsem mu říkat Bak. A on se postupně otrkával a dnes, někdy až ke své škodě, se nezalekne ničeho. Když chtěl jednou dokázat většímu ovčákovi, kdo je tu pánem, přišel o půlku ucha. Já sice byla pořád v Praze, ale moje útěky za Bakem a koňmi byly čím dál častější. O učilišti v Chuchlí nebo Kladru-bech jsem si ale mohla nechat jen zdát. V tomto směru byli rodiče neoblomní. Takže tu byla povinná návštěva obchodní akademie. Škola mne otravovala, dá se říci, že přímo ničila. Ještě snad s maturitním vysvědčením v kapse jsem utekla rovnou ke koním a nastěhovala se k babičce. Práci jsem si našla v nedaleké dostihové stáji. Že bych byla někde v ban-ce, spořitelně nebo kanceláři, si neumím představit ani v nejhorším snu. Každý den jezdím tak čtyři koně, někdy i víc. A u všeho mi asistují moji pejsci. Už ne jeden, ale hned tři. Že si pořídím druhého, jsem tak nějak uvažovala hned po odchodu z Prahy. Ale předešel mě můj tehdejší přítel, který jednoho dne přinesl štěně bigla (nic krásnějšího jsem do té doby neviděla). Bylo to vlastně moje první štěně. Taký to podle toho vypadá. Většího rozmazlenice by těžko někdo

našel. Biglí neposlušnost je pověstná. U Ády se to snad ještě zdvojnásobilo. Nemůže vidět někoho na koni a bez psího doprovodu. Je k neudržení. Uhlídat ho, aby neustále někoho na vyjížďce nedoprovázel, snad ani nejde. Kdyby alespoň nepředváděl svoje lovecké vlohy. Při sledování zvířecích stop je slyšet snad až do Prahy, a i proto už je to starý známý místních myslivců. Doma mu není dobrý žádný pelíšek. Ádík musí být v postýlce. Tam by ho nikdo na nějakého lovce rozhodně netipoval. Přikrytý pod peřinou ráno nechce ani vstávat. Jeho útěky se ale také neobejdou bez šrámů. Jednou to byl poraněný nos, podruhé zlomená noha, poraněné oko. Naštěstí má s námi pan doktor trpělivost a vřdycky, když mě vidí, jak nesu Ádu s brekem do ordinace, jenom říká: „Á už zase tenhle, ten se vám teda vyplatí!“

Pes téměř obrovský

„Vlastně jsem se ještě nezmínila, že jsem si vřdycky přála nejenom psa, ale hlavně psa velkého až obrovského. No a před dvěma lety si na to moji kamarádi vzpomněli a k narozeninám mi jako „překvápko“ věnovali štěně černobílé pláštové dogy. Je to můj první papírák. Podle rodokmenu se jmenuje strašně složitě, takže pro všechny je to prostě Fido. Tohle malé slůně se hned začlenilo do mé smečky. Baka bezmezně miluje a ve všem napodobuje, i když ten mu nesaží výškou ani po kolena. No a s Ádou jsou zase nejlepší lumpárny. Když jsem ho dostala, byl už pětiměsíční, takže žádný drobeček. Přivezla jsem ho domů a babička mě uvítala se slovy: „Tohle? To jen přes moji mrtvolu!“ A zamkla nám dveře do chalupy před nosem. A já s Fidem trávila noc ven-

„Mít vlastního psa bylo mým přáním od chvíle, kdy jsem nějakého prvního viděla snad ještě z kočárku.“

ku na lavičce. Naštěstí byl srpen, ale nám by snad nebyla zima ani v únoru. Druhý den jsme už byli, sice za velkého křiku, vzati na milost. Těšila jsem se, že s Fidem vyrazím na nějakou výstavu, zaslala jsem i přihlášku. Ale dva dny před akcí Fida napadl ovčák ze sousedství a ukousl mu půlku ucha. A už jsme zase brečeli u pana doktora. Fido se po Bakovi musí opičit zkrátka ve všem! Že to není výstavní šampion, mi vůbec nevádí. Krásných zážitků si s tou svojí smečkou užiji beztak dost a dost. Každý den je všechny naskládám do svého autíčka a hurá ke koním! Když je sněhová kalamita a po silnici se nedá jet, nebo naopak když je tak krásně, že se mi autem nechce, tak běžíme do práce lesem. Ve stáji na nás nečeká jenom šestnáct koní, ale i čtyři psi (doga, dva ovčáci, voříšek), a když dorazí moje kamarádka, tak ještě výmarský ohař a bernský honič. Všichni jsou, až na občasné boje o rohlík a nebo sexuální harašení, kamarádi. Takže si myslím, že se díky svým milovaným zvířátkům rozhodně nikdy nudit nebudu...“

Zdeněk Gorgoň